

Maandag 23 - 06 -1997.

De volgende dag wil ik eigenlijk in St. Davids blijven, nu ik het hoofddoel van mijn tocht aan de westkust van Engeland in Wales heb bereikt. Een reis die, dankzij de informatie uit de "Lonely Planet" gids ook een pelgrimstocht blijkt te zijn. Dat laatste vind ik wel leuk. In de middeleeuwen een belangrijke bestemming voor Engelse pelgrims. Evenals Canterbury. Deze rituelen en ceremonies en plichtplegingen hielden op toen Henry VIII brak met de paus en zichzelf aan het hoofd van de anglicaanse kerk plaatste. De opheffing van de kloosters en bisdommen....."The dissolution".

Ik verken de kust waar het kapelletje van Saint Non is te vinden, evenals een bron en een ruïne.

In St. Davids heb je St. Nons' Bay met de ruïnes in een weiland van de St. Non Chapel (deze was van 1335-1557 in gebruik). Hier zou St. Non het leven hebben geschonken aan David.

Hier vlakbij bevindt zich "the Holy Well of St. Non", die zou zijn ontstaan, bij de geboorte van St. David. De bron werd beschouwd als een van de heiligste en beroemdste van Wales. In 1951 werd een "shrine to our blessed lady" geplaatst en werd de bron opnieuw gewijd, St. Nons' day is 2 maart. Ook is er vlakbij een nieuw kapelletje gebouwd.

Zoals hiervoor werd vermeld komt het levensverhaal van Saint David van ene Rhygyfarch uit de late 11e eeuw.

David is de zoon van St. Non een adellijke dame die gekozen had voor leven in een klooster in White Sands bay, maar door haar schoonheid opviel aan Sandde een prins uit het aanpalende koninkrijk Ceredigion, toen hij daar in de buurt reisde. Zijn liefde werd niet beantwoord, maar deze prins accepteerde geen nee en nam haar met geweld. De ongelukkige dame werd zwanger van de toekomstige St. David. Tenslotte werd hij geboren tijdens een storm vlakbij Mynyw (het latere st. David) Een kapelruïne geeft de plaats aan, waar dit was.

Na het bezoek aan deze plaatsen neem ik plaats in een lunchroom om kaarten te schrijven en te sturen. Ik schrijf en drink koffie, gebruik de lunch en na een uur of wat sta ik weer buiten. Wat nu te doen? De jeugdherberg, die nu nog gesloten is en pas opent om een uur of vijf, trekt ook niet als verblijfplaats.

En ik besluit mijn boeltje op te halen en verder te gaan.

In Saint Davids tref ik ook een bekende plant, de **gele ganzenbloem**.

Het is een akkeronkruid dat ik ook op mijn volkstuin aantref. Vandaar dat ik het herken.

Ik heb het spaarzaam aangetroffen in Denemarken, in Noord-Frankrijk en hier in Wales. Toch is het niet algemeen, zoals vroeger. Op mijn volkstuin is het aanwezig, maar fiets ik in de wijde omgeving van Baarn dan zie ik het nergens.

Dus zelfs mijn kleine volkstuin is een belangrijke vind- en groeiplaats voor deze plant.

Om 14.00 uur vertrek ik uit St. David.

Het weer is niet onredelijk die dag. Er is zelfs een klein beetje zon af en toe. Ik fiets nog ruim vier uur. Het blijft droog weer.

Ik passeer Fishguard vanwaar de ferry vertrekt naar Ierland. Ik neem daarna een binnenweg en moet een "ford" door vlakbij twee woningen. Twee vrouwen staan voor hun huis op de weg met elkaar te praten. Ik trek mijn voeten op en ben de "ford" door en aan de overkant, voor ik heb nagedacht. Er staat zo'n vijftien à twintig cm. water. Het is een stil en mooi stukje, weg van de snelweg, een stukje bos.

Even later ben ik weer op de A-road 487. Deze weg is evenwel niet erg druk. Je voelt je er niet onveilig.

Ik doe nog inkopen in een "Tesco" een megasuper met tankstation in Cardigan.

Cardigan is dus een plaats. Een Cardigan is een "raincoat". De Ierse zee of Atlantische Oceaan heet hier Cardigan Bay. Betekent dit dat de associatie met Cardigan in Wales er een is van regen, eeuwige regen?

Vorbij Cardigan zoek ik een camping.

Het is er een met vaste staanplaatsen aan de kust. Gelukkig kan ik mijn tent er op zetten. De camping is duur vergeleken met eerdere campings, waar de voorzieningen bovendien beter waren: zes pond.

Het is in **Aberporth**. Ik ben van St. David 66 km opgeschoten, noordwaarts langs de kust, richting Aberysthwyth.

Aankomst om 20.00 uur.

Deze vreemde witte plastic behuizingen, de stacaravans, zijn eigenlijk een aantasting van het kustlandschap klaagt de puriteinse toerist en wandelaar. In ieder geval moeten het er niet meer worden, zo direkt aan zee.

De weg is stijgend en dalend, maar zeker niet zoals bij het bergachtig gebied in het binnenland. Langs de kust is het land wat afgevlakt.

